

Служба „Преса и
информация“

Съд на Европейския съюз
ПРЕССЪОБЩЕНИЕ № 122/11
Люксембург, 17 ноември 2011 г.

Решение по дело C-327/10
Hypoteční banka a.s./Udo Mike Lindner

Когато настоящото местоживеене на потребител е неизвестно, юрисдикцията по последното известно местоживеене може да бъде компетентна за разглеждане на дело срещу потребителя

Невъзможността за определяне на настоящото местоживеене на ответника не трябва да лишава ищеца от правото му на защита по съдебен ред

Чешката банка Hypoteční banka и германският гражданин г-н Lindner са сключили договор за ипотечен кредит с оглед финансиране на закупуването на недвижим имот. Към датата на сключване на този договор за кредит г-н Lindner е имал местоживеене в Mariánské Lázně (Чешка република) и в съответствие с договора е бил длъжен да уведомява банката за всяка промяна на местоживеенето. Този договор освен това е предвиждал, че по евентуални спорове обща компетентност има съдът, в чийто район е местонахождението на банката, определено в зависимост от седалището на последната.

Банката е сезирала Okresní soud v Chebu (районен съд на Cheb, Чешка република), за да разпoredи на г-н Lindner заплащането на сумата от 4 383 584,60 CZK (около 175 214 EUR), увеличена с лихви за забава, в качеството на просрочени задължения по кредита. Тази юрисдикция е констатирала, че г-н Lindner не пребивава повече на посочения в договора адрес, и не е успяла да определи неговото местоживеене в Чешката република. При тези обстоятелства чешката юрисдикция се обръща към Съда, като го моли за тълкуване на регламента относно съдебната компетентност¹ и по-специално дали той допуска разпоредба от вътрешното право на държава членка, която позволява провеждането на производство срещу лице, чието местоживеене не е известно.

В днешното си решение Съдът най-напред отбелязва, че регламентът не определя изрично съдебната компетентност, когато местоживеенето на ответника е неизвестно.

Съдът по-нататък напомня, че според регламента делата, заведени срещу потребителя от другата страна по договора, следва да се разглеждат от съдилищата на държавата членка, където има местоживеене потребителят.

Ако обаче националният съд не успее да идентифицира местоживеенето на потребителя на националната територия, той трябва да провери дали потребителят има местоживеене в друга държава членка на Европейския съюз. Ако националният съд, от една страна, не може да идентифицира местоживеенето на потребителя на територията на Съюза, а от друга страна, не разполага с доказателствени факти, позволяващи му да направи извод, че потребителят в действителност има местоживеене извън Съюза, **правилото, според което в случай на спор компетентна е юрисдикцията на държавата членка по местоживеенето на потребителя, трябва да се схваща като имащо предвид не само настоящото местоживеене на потребителя, но и неговото последно известно местоживеене.**

¹ Регламент (ЕО) № 44/2001 на Съвета от 22 декември 2000 година относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела (ОВ L 12, 2001 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 3, стр. 74).

Всъщност такова тълкуване на регламента едновременно позволява на ищеца лесно да определи юрисдикцията, която може да сезира, и на ответника разумно да предвиди пред коя юрисдикция може да бъде призван. Също така **посоченото тълкуване позволява в случай на невъзможност за определяне на настоящото местоживеее на ответника да се избегне невъзможност за идентифицирането на компетентната юрисдикция, което би лишило ищеца от правото му на защита по съдебен ред.** Освен това разглежданото разрешение осигурява справедливо равновесие между правата на ищеца и тези на ответника, когато последният е имал задължението да уведоми първия за всяка промяна на адреса, възникнала след подписването на договор за дългосрочен ипотечен кредит.

Следователно Съдът приема, че **чешките юрисдикции са компетентни да разгледат иска, предявен от банката срещу г-н Lindner,** доколкото се намират в невъзможност да определят неговото настоящо местоживеее.

На последно място, Съдът разглежда предвидената от чешкото право в подобна хипотеза възможност за продължаване на производството без знанието на ответника посредством определянето на процесуален попечител и връчването на иска на него. Съдът отбелязва, че макар тези мерки да представляват ограничение на правото на защита, такова ограничение все пак е оправдано с оглед правото на ищеца на ефективна защита. Въсъщност при липсата на определяне на процесуален попечител, на когото искът може да бъде връчен, ищецът не би могъл да предяви това право срещу лице без известно местоживеее. Съдът обаче стига до извода, че сезираната юрисдикция трябва винаги да се увери, че са взети всички необходими мерки за намиране на това лице, за да може то да се защитава.

ЗАБЕЛЕЖКА: Преюдициалното запитване позволява на юрисдикциите на държавите членки, в рамките на спор, с който са сезирани, да се обърнат към Съда с въпрос относно тълкуването на правото на Съюза или валидността на акт на Съюза. Съдът не решава националния спор. Националната юрисдикция трябва да се произнесе по делото в съответствие с решението на Съда. Това решение обвързва по същия начин останалите национални юрисдикции, когато са сезирани с подобен въпрос.

Неофициален документ, предназначен за медиите, който не обвързва Съда.

[Пълният текст](#) на съдебното решение е публикуван на уебсайта CURIA в деня на обявяването.

За допълнителна информация се свържете с Илияна Палъова ☎ (+352) 4303 3708